

[Christmas Møller.]

stand paa Overgang til Dagsordenen, hvori det hed — jeg beder om den højtærede Formands Tilladelse til her og senere at komme med nogle enkelte Citater —:

„Folketinget misbilliger, at Ministeriet intet foretager til Modvirkning af Erhvervs- og Beskæftigelseskrisen...“

Denne Dagsorden, som det ikke lykkedes det ærede Medlem Hr. Nygaard at faa gennemført den 19. Marts, kunde med saglig Begrundelse meget, meget bedre være fremsat i Dag, og der kunde være god Grund for det ærede Medlem Hr. Nygaard, som er Formand for de samvirkende Fagforbund, og som derfor maa have en ganske særlig Interesse i hele dette Spørgsmaal, til at komme med denne Dagsorden.

Men idet jeg kan nøjes med for Statsministerens Vedkommende og for Socialdemokratiets Vedkommende i det hele taget at henvise til de Bemærkninger, som jeg ogsaa selv mange Gange tidligere har fremsat, og som viser, hvilket Svælg der er mellem Udtalelserne før og nu, vil jeg gerne have Lov til — ogsaa for at de 3 radikale Ministre ikke skal føle sig saadan helt tilovers — at minde en lille Smule om, hvorledes Udtalelserne faldt fra radikal Side overfor det daværende Styre. Og der er saa meget mere Grund til at gøre det, som vi alle sammen ved, at Statsministeren aldeles ikke er den, om jeg saa maa sige, fornemme, rolige og besindige Politiker, som han var paa Talerstolen her i Dag, naar han er Oppositionsfører — jeg tror ikke, det kan krænke nogen, at jeg siger, at saa buldrer det mere fra hans Plads.

Jeg vil derfor minde om — og dette viser ogsaa klart Situationen —, hvorledes det radikale Venstres Førstemand og Ordfører, den nuværende højtærede Udenrigsminister, optraadte da. Den højtærede Udenrigsministers hele Stilling er for Offentligheden af det radikale Venstre blevet angivet som værende den, at han er saa rolig, hans Ro og Taalmodighed overfor anderledestænkende er forbilledlig, og han kan aldrig lade sig rokke i sin stoiske og uforstyrrelige Ro. Og hvad sagde da den højtærede Udenrigsminister den 19. Marts 1929 overfor den daværende Regering? Han sagde:

„Hvor er den Lettelse sket?“
den, man havde lovet i 1926—27.

„Nej, paa alle disse Omraader er den højtærede Regering kørt fuldstændig i Staa. Det er, som om man havde faaet en vis Fart paa i Stemningen lige efter Valget, men Kræfterne er ebbet ud,

det er forbi, man staar nu fuldkommen stille og venter paa, hvordan Verden former sig omkring en, uden at kunne udrette noget af nævneværdig Betydning.“

Hvad var det, den højtærede Statsminister sagde i sin Svartale til den ærede Ordfører for Forespørgerne: „Der er Krise i England, der er Krise i Tyskland, der er Krise ud over Verden, og vi maa tage Hensyn hertil, vi maa vente, hvordan Verden omkring os former det.“

Men den Gang var Kravene ganske anderledes stærke. Den højtærede Udenrigsminister gik videre og brugte et Citat af den engelske liberale Fører Lloyd George og sagde til den daværende Regering og det daværende Flertal:

„Arbejdsløsheden er ikke blot en Byrde, det er en national Ulykke, og den første, mest paatrængende Pligt for enhver Regering er at ordne dette Spørgsmaal. Som Grundlag for alt andet, den tager fat paa“ —

Som Grundlag for alt andet, den tager fat paa —, skal Arbejdsløsheden og de økonomiske Vanskeligheder ordnes. Og Lloyd George og den højtærede Udenrigsminister — man har vel Lov til at nævne de to ærede Politikere nogenlunde i Forbindelse med hinanden, jeg ved ikke, hvem af dem det er, der skal blive fornærmet — den højtærede Udenrigsminister fortsatte med Citatet og sagde:

„Der er ingen haardere Anklage mod denne Regering end den Kendsgerning, at den ikke har taget denne Opgave op som det afgørende Spørgsmaal. De nølede og skød det til Side. De ventede og ventede. De foretog sig intet.“

Naar man nu tænker paa den højtærede Statsministers Tale i Dag, tror jeg, man har Lov at sige, at det passer nøjagtigt til den Anklage, som — efter min Mening med Urette — blev rettet imod den daværende Regering og det Flertal, som bar den oppe.

Den højtærede Statsminister sagde; at denne Forespørgsel var ufornøden, og gennemgik i et almindeligt Foredrag de forskellige Omraader, hvor Regeringen har stillet Forslag, og hvor det da navnlig var Forslag fra sidste Rigsdagssamling, som den højtærede Statsminister var saa glad ved. Den højtærede Formand har jo ved at sætte denne Forespørgsel paa Dagsordenen paa dette Tidspunkt tillagt den stor Vægt — det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen sagde spøgefuldt, hvilket passede meget lidt til Lejligheden, at han vidste ikke rigtig, om det blev Alvor eller ej, men den højtærede